

CƠ DUYÊN

Mộng Thu

- Xin lỗi, tôi có thể mời cô bạn này không?

Bạch Ngọc ngỡ ngàng nhìn người đàn ông đứng trước mặt, đang lúng túng thì may quá vừa vặn Đoàn Trang, bạn nàng ào tới.

- À chú, này giờ chú trốn ở đâu, làm cháu đợi nóng cả ruột, chú xuất hiện đúng lúc, nếu không là có trận chiến tranh... lạnh à.

Người mà Đoàn Trang gọi là chú giọng thật hiền hòa.

- Chú đến lâu rồi, thấy cháu bận rộn quá nên không muốn làm phiền, đã xem quà của chú tặng chưa.

Mi hai cái lên má chú, Đoàn Trang khéo léo:

- Bởi vậy cháu mới đi tìm chú để cảm ơn, đẹp lắm, cháu thích vô cùng.

Ông chú nhắc:

- Đoàn Trang, cháu là chủ nhà mà quên một việc...

Đoàn Trang ngỡ ngác vì chưa hiểu ý chú:

- Cháu quên... mà... nhưng... à... Bạch Ngọc, bạn thân của cháu, còn trẻ mà như bà cụ non, không ưa những chỗ ồn ào náo nhiệt, khổ sở có mặt tối nay vì bị cháu bắt buộc, chú của mình, tuổi trẻ, tài cao, học giỏi, con nhà giàu...

Chú của Đoàn Trang đưa tay ra hiệu:

- Thôi đủ rồi, cô nhỏ liếng khí, chứng nào tật nấy, quảng cáo chú quá lộ rồi đó không sợ Bạch Ngọc cười, mèo khen mèo dài đuôi sao, ông ta tự giới thiệu, tôi là Tần Vũ.

Bạch Ngọc lễ phép gọi theo bạn:

- Dạ thưa chú.

Tần Vũ vội xua tay:

- Xin đừng xưng hô như vậy, tôi sẽ bị tổn thọ mất thôi.

Đoàn Trang khúc khích cười:

- Ày, mọi lần mấy đứa khác vẫn kêu "chú ", sao không thấy chú sửa nhỉ?

- Chú đặc tội gì mà cháu nở "kê tử đứng" chú thế, Tần Vũ nghiêm giọng.

Đoàn Trang le lưỡi:

- Cháu đâu dám, oan ôi ông địa, chú nhảy mấy bản rồi hả chú?

Tần Vũ lắc đầu, Đoàn Trang hít hà:

- Cha chả, không được, sản nhảy thiếu chú cũng như bầu trời thiếu trăng sao.

- Thôi cảm ơn cô cháu, máy bay thật còn sót nữa là máy bay giấy, cho chú xin hai chữ bình an đi nhé.

Ấy lưng chú, Đoàn Trang dục:

- Làm ơn, coi chừng bể "bum" của cháu chú ơi!

- Chú đã mời và đang chờ câu trả lời, tại cháu...

- Tại cháu... Chỉ vào mình, Đoàn Trang kinh ngạc, chú mời, đứng đây chỉ có ba người, chú, cháu, Bạch Ngọc, ai đâu... cô chỉ bạn... chả nhẽ... nó... Đoàn Trang bật cười như đắc ý vì câu đùa dí dỏm của mình... chết chu, chú gật đầu, tốt quá, cháu đang lo bạn buồn, cháu nói trước để chú liệu, người đẹp, nhảy giỏi, có điều rất khó mời...

Nghe bạn sắp sửa giờ trò nghịch ngợm phá phách, Bạch Ngọc cuống quýt:

- Xin chú đừng nghe...

- Lại "chú", kể từ giờ phút này có thể quên dùm chữ đó không hả Bạch Ngọc, Tần Vũ yêu cầu.

Vừa định nói gì, nghe mẹ gọi, Đoàn Trang quay lưng đi, nói với lại:

- Nhờ chú săn sóc cô ta hộ cháu nhé.

Tần Vũ dọ ý Bạch Ngọc:

- Lời đã nói ra nhưng chưa nhận được hồi âm!

Không phải Bạch Ngọc nhút nhát hay thiếu xã giao, mặc dù, mồ côi cha mẹ từ nhỏ, được cô là em ruột của mẹ nhận nuôi, giàu có lại không con, nên cô dồn hết tình thương cho cháu, chăm lo dạy dỗ

từng chút, muốn cháu của mình là một cô gái hoàn toàn về mọi phương diện, không thua kém ai, môn nào cũng rành ngay cả "món" khiêu vũ, cô bảo, "học cho biết, đâu có sao, nếu có ai mời, cháu cứ việc từ chối...", Bạch Ngọc chiều theo ý cô, thế thôi, còn ngoài ra, chưa một lần thực hành. Bây giờ lâm vào trường hợp khó xử này, Bạch Ngọc không biết phải xử sao đây.

Trong khi chờ đợi, Tần Vũ im lặng kín đáo quan sát, chắc chỉ cỡ tuổi Đoan Trang, nhưng cô ta trông chừng chặc hơn, cặp mắt to tròn phảng phất nét buồn tạo một vẻ đẹp là lạ, thấy cô bồn chồn, ngập ngừng, không nỡ kéo dài lâu, Tần Vũ mở lời:

- Bạch Ngọc không thích thì chúng mình ngồi nói chuyện vậy nhé.

Như viên đá ngàn cân được nhắc xuống, Bạch Ngọc vui mừng:

- Dạ cảm ơn... không phiền chứ ạ.

Nhận ra Bạch Ngọc lúng túng trong cách xưng hô, lấp lửng chữ giữa, Tần Vũ trêu:

- Câu nói vừa rồi của Bạch Ngọc chưa đầy đủ cho lắm, cóc nhảy, thiếu thiếu, nghe làm sao ấy, Bạch Ngọc có thể thêm vào khoảng trống, một chữ, vền vền chỉ một thôi, thì vừa đẹp.

Đỏ hồng đôi má, Bạch Ngọc hiểu ông chú trẻ của bạn dòn nàng tới nước phải gọi "anh", chứ không chịu tiếng "chú", chả nhẽ lại muốn mình gọi là bác hay cụ, dẫu nụ cười tinh nghịch, Bạch Ngọc chấm ngón tay vào chén nước, viết trên mặt bàn.

- Xin chỉ giáo.

Không dùng phương thức của Bạch Ngọc, Tần Vũ nói thẳng ý mình:

- Chỉ giáo, không dám, nhưng nếu dùng ngôi thứ của người anh có lẽ hợp hơn.

Không gật, không lắc, Bạch Ngọc chỉ mỉm cười.

- Trả lời kiểu này có vẻ hơi ăn gian đấy, Tần Vũ nói, giọng trách móc.

- Cảm ơn đã rộng lòng tha thứ vì không đáp ứng lời mời, xin gọi "anh" để chuộc lỗi, thưa được không ạ...

Có tiếng chuông kêu cửa, ngồi trong phòng khách, Đoan Trang hỏi vọng ra:

- Ai vậy hả chị Ba?

Không nghe chị người làm đáp mà lại có tiếng giầy lộp cộp đi vào, Đoan Trang vội nhìn ra xem là ai.

- Chú đây, ủa, sự lạ, giờ này, sao có mặt ở nhà vậy nhỏ cháu?

Đoan Trang nhả như bị:

- Thì bị cảm, chóng mặt, nhức đầu, thấy ghét ghê, cháu đang buồn muốn chết, bứt rứt như người lên cơn "nghiền" tới cỡ phải hút, và chú là...

- Cục thuốc phiện, phải không, làm bộ đưa tay áo lên mũi hít hít, Tần Vũ suýt soa, may, chả có tí mùi khói thuốc nào, nè Đoan Trang cháu xấu lắm nhé, xử tệ với chú, nếu không nhờ bữa sinh nhật cháu thì chú đâu có quen Bạch Ngọc.

Nghe chú trách, Đoan Trang giải thích:

- Chú nhầm rồi, tự do của chú chỉ còn một nửa, phần còn lại đã thuộc về người ở phương xa rồi, chú đừng quên.

Tần Vũ thở dài:

- Bởi thế bây giờ chú mới hối tiếc về sự quyết định...

Nghe chú than thở, Đoan Trang phản đối liền:

- Cô ta sắp về, ngày đám cưới cũng đã định, ông bà nôn nóng chờ đợi lâu rồi, chú đừng lộn xộn để cháu phải lãnh tội nghe chú.

Reng... Reng... Reng...

Đoan Trang hỏi:

- Ai vậy chú?

Tần Vũ phì cười:

- Điện thoại reo không cầm lên lại đi hỏi chú rõ lắm cầm, biết đâu chừng là của anh chàng nào ái mộ cháu à.

Bị chú hù, Đoan Trang chụp vội ống nghe.

- Allo... nhận ra giọng... Đoan Trang hờn hờ, Bạch Ngọc hả, tan học ghé mình chơi chút nhé, buồn thí mò, cái gì, tài xế ồm, đi taxi, chán chưa, ờ, thôi chào.

Đoan Trang lầu bầu:

- Thật lằng nhách, đau lúc nào không đau lại nhè đúng lúc người ta cần mà đau.

- Nhỏ vô duyên dễ sợ, bộ bệnh hoạn cũng phải chọn ngày, chọn tháng, chọn năm nữa sao, thế cháu thì đúng ngày lành tháng tốt hả.

Bữu môi, Đoan Trang vênh mặt cãi trây:

- Đương nhiên, chú còn phải hỏi.

Lắc lắc đầu chìa khóa trong tay, Tần Vũ chặc lưỡi than:

- Sao mình lại có đứa cháu gái kém thông minh thế này nhỉ!

Hơi ngơ ngác nhưng Đoan Trang hiểu liền:

- Cháu thừa biết ý chú nhưng chả nói ra thôi chứ bộ.

Tần Vũ khích:

- Giỏi thì nói đi, úp úp mở mở sợ là đoán mò, đừng hòng chú mắc mưu.

- "Tài xế chú" ở đây tại sao không nhờ, phải không?

Búng tay đánh chóc một cái, Tần Vũ khen nức nở:

- Chịu thầy, chịu thầy, nếu cháu làm thầy bói chắc gạt khách ra không hết.

Đoan Trang giả bộ giận:

- Trêu cháu há, thôi chú khỏi đi đón Bạch Ngọc, cháu hết cần gặp nó nữa.

Nghe cháu dọa, Tần Vũ vội làm lành:

- Chú giỡn chơi một chút mà, chú đi ngay đây.

Đoan Trang tròn tròn mắt:

- Còn cả hai tiếng, đi sớm quá, cổ chú sẽ dài ra như cổ cò vì chờ đó ông chú của cháu.

Thần nhiên, Tần Vũ vẫn bước đều:

- Đề phòng nhờ có kẹt đường kẹt sá còn dễ bề soay sở, còn hơn không đón được cô cháu lại mặt nặng mặt nhẹ, còn khổ hơn.

Quả như Đoan Trang nói, Tần Vũ nhìn đồng hồ đeo tay, còn khoảng gần sáu mươi phút, chắc ăn chàng chọn một chỗ dễ thấy nhất để đậu xe.

- A, kia rồi.

Dập điếu thuốc, Tần Vũ ra khỏi xe, bước nhanh tới:

- Bạch Ngọc.

Đang dơ tay định vẫy taxi, nghe kêu tên mình, Bạch Ngọc ngoảnh lại.

- Dạ "chú", vừa chào xong thấy sắc mặt người đôi diện thay đổi, Bạch Ngọc che miệng cười, thưa anh Tần Vũ.

Tần Vũ hớn hơ:

- Có thể chứ, cảm ơn Bạch Ngọc.

- Em không dám, anh đến đón Đoan Trang, cô ấy bệnh không đi học ạ.

Tần Vũ cải chính:

- Sai rồi, anh đón Bạch Ngọc.

- Đón em, tại sao hả anh?

- Chả là tình cờ bấm điện, quẻ bói hiện lên cho biết Bạch Ngọc đang cần xe đưa về, anh tình nguyện lãnh nhiệm vụ làm "tài xế", sao hả Bạch Ngọc.

Nhận hay không chưa biết, cửa đã mở sẵn, Tần Vũ đứng chờ, thử hỏi Bạch Ngọc còn từ chối được ư.

- Vậy em xin phiền anh.

Cho xe chạy, Tần Vũ ân cần thăm hỏi:

- Bạch Ngọc khỏe không?

Vẫy tay chào bạn đi ngang qua, Bạch Ngọc nhỏ nhẹ:

- Tối qua em thức hơi khuya để học, bài toán hôm nay hắc búa nên cũng hơi nhức đầu, Bạch Ngọc thật thà thú nhận, em hãi môn đó một cây.

Tần Vũ nói đỡ:

- Con gái là chúa tính toán, anh tưởng đã sẵn có bấm tính trời sinh, các cô đều giỏi hết, chắc tại Bạch Ngọc không ưa lắm nên chả chú tâm đó thôi.

- Cảm ơn anh có lòng tốt biện hộ cái "dốt" của em.

- Ngày nào cũng phải mặc đồng phục trắng hủ Bạch Ngọc?

- Dạ, may quá lại đúng màu em ưa, nhưng, mấy cô kia thích, đỏ đỏ, xanh xanh, nên các nàng lâu lâu, than thân trách phận ghê lắm, anh tính, một tuần có bảy ngày, đã hết năm ngày trắng toát, có có

hai ngày để diện, lại nhằm hôm bận việc này, hay việc kia, rút cục, xuân thu nhị kỳ, mới được đổi lột.

Tần Vũ hỏi dò:

- Buổi tối rồi anh thấy Bạch Ngọc mặc màu tím.

Bạch Ngọc gật đầu:

- Em cũng thích màu đó luôn ạ.

- Hãy còn sớm, Bạch Ngọc khát không, hay là mình ghé vào nhà hàng uống nước nhé, sau ghé thăm Đoan Trang, cô nhỏ sổ mũi nhưc đầu sơ sơ là thừa dịp làm nũng mẹ như điên, bộ con gái hay vậy lắm sao hở Bạch Ngọc?

Giọng Bạch Ngọc buồn buồn:

- Cũng tùy hoàn cảnh của mỗi người anh à, như em, mồ côi từ nhỏ đâu có cha mẹ để nũng nịu nên em không biết.

Tần Vũ áy náy:

- Xin lỗi Bạch Ngọc, anh vô ý quá!

- Em mới là người có lỗi, bỗng dưng xúc cảm làm phiền tới anh.

*

Rời khỏi thư viện, Bạch Ngọc ngược nhìn lên, bầu trời kéo mây đen kịt, hơi lo lắng, Bạch Ngọc chép miệng than, biết vậy ra sớm một chút cho rồi, thời tiết mùa này thật kỳ cục, mưa mưa nắng nắng thất thường thật khó đoán. Lúc đi, nghĩ không cần về gấp Bạch Ngọc định bụng xong việc thì thả bộ tà tà, nhưng trời sắp mưa to như thế này, thượng sách lo kiếm xe cho nhanh, nhìn đảo đảo, Bạch Ngọc chợt nhìn thấy một ông cụ đứng dựa bờ tường, mặt lộ vẻ đau đớn, động lòng trắc ẩn, tội nghiệp, không đành lòng bỏ đi, Bạch Ngọc tiến lại gần.

- Bác có cần cháu giúp gì không ạ?

Ông cụ, hình như mệt nhiều, chỉ ra hiệu bằng cách đưa mắt nhìn vào túi áo, Bạch Ngọc nhanh trí, lục tìm thấy một cái lọ, chờ ông cụ nuốt hai viên thuốc xong, đỡ ông cụ ngồi xuống, Bạch Ngọc khép hai vạt áo khoác ngoài, cài khuy lại cẩn thận để ông cụ khỏi bị lạnh, dường như thuốc đã có công hiệu, hơi thở đã bớt dồn dập, nhẹ nhàng hơn.

- Để cháu đón xe đưa bác đến nhà thương bác nhé.

Ra hiệu cho Bạch Ngọc ghé sát, ông cụ thều thào, hỏn hển, giọng nói đứt quãng:

- Xe... nhà... sắp... sắp...

Một chiếc ô tô dừng lại, người lái vội vã mở cửa chạy lại.

- Thưa ông...

Ông cụ dơ tay cho người vừa tới đỡ, diu lên xe, theo như cách xưng hô, nhìn bộ quần áo, đoán là tài xế của ông cụ, Bạch Ngọc lo lắng:

- Chú à, chú đưa ngay bác đây tới bệnh viện.

Mưa bắt đầu nặng hạt, đang định tìm chỗ núp, có vệt ánh đèn từ xa rọi tới, Bạch Ngọc dừng lại chờ, hy vọng là taxi. Cửa xe mở bật ra, đồng thời tiếng người hỏi thúc:

- Lên mau kéo ướm hết Bạch Ngọc.

Bạch Ngọc còn ngập ngừng, chưa nhận ra là ai.

- Tần Vũ đây.

Bạch Ngọc vui mừng:

- Hên quá, gặp anh, nếu không thì nguy to, em phải đội và dầm mưa thôi.

Tần Vũ đưa hộp giấy lau tay:

- Lau khô nước đi Bạch Ngọc, coi chừng bị cảm, sao lại đi bộ, xe nhà đâu.

Chưa kịp trả lời, Bạch Ngọc hắt hơi liên tiếp, cởi vạt áo vét đang mặc, choàng lên cho Bạch Ngọc, Tần Vũ xót xa:

- Khổ chưa, em bị lạnh rồi đó.

*

Người bồi đưa hai người vào bàn mé trong, toàn khách ngoại quốc vì là tiệm cơm tây, trên mỗi bàn đều thấp nến, ánh sáng lung linh huyền ảo, thơ mộng. Tần Vũ thầm hãnh diện khi thấy những ánh mắt chiêm ngưỡng, kín đáo hướng về Bạch Ngọc của mình.

- Em thấy thế nào, Tần Vũ hỏi.

- Dạ, ấm cúng, đẹp.

- Em biết tại sao anh chọn nơi này không?

Thật tình không nghĩ ra, nên Bạch Ngọc lắc đầu liên.

- Vì toàn người xứ khác, thứ nhất, chúng mình tha hồ thoải mái nói chuyện khỏi phải e dè giữ ý, thứ hai, họ biết tôn trọng sự yên lặng, không ồn ào, nên không khí ở đây rất dễ chịu, anh muốn qua một buổi tối hoàn toàn... riêng với em.

Bạch Ngọc cảm động, gọi thầm, "Tần Vũ, Tần Vũ, anh rất tế nhị, chu đáo, làm tất cả mọi thứ chỉ cốt làm vui lòng em, cảm tình anh dành cho, em cảm động vô cùng, nhưng làm sao em dám nhận, có lẽ em và anh, chúng ta, có duyên mà không nợ... lời Đoan Trang còn văng vẳng bên tai "Bạch Ngọc à, chú Tần Vũ đã hứa hôn rồi, hôn thê của chú du học ngoại quốc, nay mai sắp trở về, mình biết chú đã đem lòng thương bạn, nhưng biết sao bây giờ, hai gia đình đã định... em không có quyền tranh cướp của người khác, mặc dầu, em... thôi đành... hôm nay... lần đầu và cũng là lần cuối nhé anh !

Ngồi đối diện, nhận thấy Bạch Ngọc như tư lự điều gì, Tần Vũ nắm tay nàng:

- Có chuyện gì vậy, sao anh thấy em có vẻ không vui, hay em không thích tiệm này, đổi chỗ khác nhé.

Vội giấu sự ưu phiền, Bạch Ngọc đánh trống lảng:

- Dạ đâu có ạ.

Tần Vũ vẫn thắc mắc hỏi gặng:

- Thật không, hứa đừng giấu anh nghe, lúc này em làm anh yếu tim lắm đó.

- Trăm phần trăm, được chưa anh.

Tuy Bạch Ngọc quả quyết nhưng dường như Tần Vũ chưa yên lòng, nên nhìn Bạch Ngọc dăm dăm.

Thấy chàng lộ vẻ không vui, Bạch Ngọc lay lay tay chàng, giả lả:

- Anh, kiển bò bụng rồi.

Tần Vũ vội vàng:

- Vậy hả, em thích món gì để anh kêu.

Chầu đôi môi hồng, Bạch Ngọc làm reo:

- Không biết, từ chiều đến giờ em để bụng chờ đi ăn với anh, đói muốn xỉu rồi đây nè, bắt đền anh.

Tần Vũ biết kể từ giờ phút này, cuộc đời chàng không thể thiếu Bạch Ngọc được, càng nhìn càng yêu, càng ngắm càng thương...

Linh tính bén nhạy, đang ăn, Bạch Ngọc ngưng lại.

- Anh cứ ngồi nhìn em, làm người ta phát ngượng, chả thèm ăn nữa đâu.

- Có em bên cạnh, anh không ăn cũng no.

Chọn một con tôm ngon nhất để vào đĩa cho Bạch Ngọc, Tần Vũ dỗ, ăn đi em.

Bạch Ngọc lấy dao xẻ làm đôi, gắp một nửa đưa sang cho Tần Vũ:

- Có con to nhất anh nhường cho em, đâu có được, chia đều cùng ăn nghe anh.

Như thích thú trước sự săn sóc, san sẻ của Tần Vũ và Bạch Ngọc, ông bà cụ ngồi bên cạnh, hỏi bằng tiếng Pháp, làm quen:

- Nhìn cô cậu khiến chúng tôi hồi tưởng lại lúc còn cặp bồ, cũng chiều chuộng, chia sẻ như hai người, ông bà cụ dơ cao ly rượu, chúng ta cùng nâng ly, chúc mừng tình yêu, tình yêu vĩnh cửu.

Kính nể người lớn tuổi, Tần Vũ cùng Bạch Ngọc đứng lên cúi chào đáp lễ.

Bà cụ vẫy gọi Tần Vũ, ra hiệu cho chàng lại gần, nhìn Bạch Ngọc, nói nhỏ với chàng, sau đó ông bà cụ vẫy tay từ biệt.

- Họ có phải là người Pháp không, lịch sự, dễ thương, đẹp đôi ghê anh nhỉ, hồi trẻ cả hai chắc đẹp lắm, anh quen hả?

- Đâu có, tại họ có cảm tình với em đấy chứ.

Bạch Ngọc ngơ ngác:

- Cảm tình với em, hơi lạ, lần đầu tiên mới gặp nhau, mà bà cụ nói gì với anh vậy ạ.

Ấp tay Bạch Ngọc trong tay mình, Tần Vũ thì thầm:

- Bà cụ hỏi, người yêu của cậu phải không, cô bé đẹp tuyệt trần, cậu thật may mắn, Bạch Ngọc, nhờ em trả lời dùm hộ anh... nhé.

*

Tần Vũ hết nhìn cha lại nhìn mẹ, nằn nì:

- Xin ba mẹ hiểu dùm con, cả một đời người, con không thể sống với người con không yêu.

Ông cụ cứng rắn:

- Con không thể làm như vậy được, nó học xong, cũng gần ngày về nước, chỗ người lớn, đâu phải con nít, ba nhất định không bằng lòng.

Bà cụ hiền từ:

- Vậy, lúc xưa, tại sao con lại bằng lòng hả con?

Tần Vũ biện bạch:

- Có lẽ lúc đầu con thiếu suy nghĩ, lại thêm mọi người cứ vun vào con mới xiêu lòng...

Ngắt ngang không cho Tần Vũ nói tiếp, ông cụ cương quyết:

- Ba không muốn nghe con nói thêm nữa, khi nó về tới là lo sửa soạn làm đám cưới.

- Ba mẹ cho phép con đưa cô ta lại nhà mình chơi.

Thương con, bà cụ can thiệp:

- Ông à, ông hãy để cho con nó đưa cô ấy tới đi mà.

*

Gần tới cửa, Bạch Ngọc dùng dằng dừng lại:

- Hay thôi anh à, em sợ và ngại quá, chưa gì mà tim em đập mạnh, run cả chân tay rồi.

Ôm ngang lưng Bạch Ngọc, Tần Vũ trấn an:

- Đừng lo, có anh ở bên cạnh em.

Vừa thấy hai người, mẹ của Tần Vũ niềm nở:

- Bạch Ngọc hử, cháu tới đây, ngồi cạnh bác.

Bạch Ngọc cúi đầu:

- Dạ thưa bác.

Tần Vũ hỏi nhỏ:

- Ba đi vắng ả.

- Không ở trong nhà, sắp ra.

Nhìn Bạch Ngọc, bà cụ thấy mến liền, cô bé đẹp hiền hậu, cử chỉ, cung cách ăn nói thưa gửi ra dáng con nhà gia giáo, xứng với con trai mình hơn là cô kia, xem bộ Tần Vũ yêu thật lòng, mãi dăm chiêu, suy nghĩ, bà cụ không thấy chồng đi ra, ông cụ gật đầu nhận cái chào của Bạch Ngọc, ngồi xuống ghế đối diện, cũng như bà cụ, ông công nhận, con ông, Tần Vũ có mắt tinh đời, người con gái này không những trông sang, có uy, khiến người ta sinh lòng kính nể, cái vẻ này không phải ai cũng có, ông cụ im lặng quan sát, nghe cô gái nhanh nhẩu, vui vẻ nói chuyện với vợ, quái lạ, giọng nói này, dường như ông đã nghe qua, nhíu mày ông cố nhớ, đập nhẹ nhẹ trán, ông than, người già, trí óc cũng hết minh mẫn.

- Mẹ vào bảo chị bếp dọn món ăn ra đi, Tần Vũ, con vào giúp mẹ, để ba ngồi tiếp khách cho.

Tần Vũ e ngại đưa mắt nhìn mẹ, bà cụ gật đầu, kéo tay con:

- Yên tâm, mẹ để ý, ánh mắt ba nghiêm, nhưng lại lộ vẻ có thiện cảm, bà cụ tát nhẹ lên má Tần Vũ, con trai của mẹ cũng không dờ, biết chọn mặt gửi vàng, cô bé đã lấy được cảm tình của mẹ rồi đó nghe cậu.

*

Ông cụ hỏi vợ:

- Bà nhận xét cô bạn của Tần Vũ ra sao?

Không trả lời, bà cụ hỏi ngược lại:

- Còn ông?

Thẳng thắn, ông cụ nói liền:

- Dễ mến, hiền lành, lễ phép, dịu dàng, người có tư cách, chắc chắn sẽ là vợ tốt, này bà, bà có nhớ cái ngày tôi bị bệnh không hử?

Nhìn chồng, bà cụ ngạc nhiên:

- Đang nói chuyện nọ lại xọ qua chuyện kia vậy hử ông, hai chuyện đâu có ăn nhập gì với nhau đâu chứ.

- Bà có biết bệnh tình tôi cái bữa chiều tối, cách đây ít lâu, nguy ngập tới mức nào không, thập tử nhất sinh đó bà, nếu cơn đau nổi lên mà không kịp thời uống thuốc thì dù bác sĩ giỏi tới đâu cũng vô phương cứu chữa, tôi đâu còn để ngồi bên bà như thế này.

Bà gắt lên để ngắt lời ông:

- Ông này, tự nhiên dờ chừng, lắm cà lắm cảm, nói nhăng nói cuội, chuyện qua rồi còn nhắc lại làm chi hử ông!

Bà nói, ông chả để tai, ông còn mãi vận động bắt cái óc già còm cõi làm việc, bất thành linh, ông đứng bật dậy, reo to:

- Đúng rồi, đúng rồi, là...

Bà cụ lấy tay sờ trán ông lẩm bẩm:

- Có nóng, có sốt gì đâu mà lại như người lên cơn mê sáng, lạ quá, ông, ông thấy trong người ra sao?

Giọng hoảng hốt của bà, kéo ông về hiện tại:

- Tôi à, rất khỏe, chỉ là tôi đang nghĩ, nếu không cưới con gái nhà người ta nữa, nói cách nào để không mất lòng nhau ấy mà.

*

Dưới bóng mát cây ngọc lan đầy hoa, có đặt một cái bàn đá trắng, hai ông cụ đang ngồi thưởng thức chén nước chè mạn sen tỏa khói thơm ngát, thái độ ung dung, nhàn nhã.

- Này bác, thời tiết sang xuân, mát mẻ, hoa lá cây cỏ tốt tươi, đâm chồi nẩy lộc, giá có bàn cờ nữa thì càng thú vị nhỉ.

- Gặp dịp trời đẹp, tôi gì cúi đầu chăm chú đấu trí trên mấy quân cờ, ta với bác hãy để tâm thần thanh thoi, nhìn cảnh trí thiên nhiên, mạn đàm chuyện thể thái nhân tình đi nhé.

- Bác hẹn tôi, tôi hẹn bác, tôi có ý kiến, tôi và bác, mỗi người viết một chữ, thử xem có cùng bàn luận chung một vấn đề không nghe.

Trao đổi giấy cho nhau, hai ông cụ đồng phá lên cười:

- Hợp, hợp, quả là "đồng bệnh tương lân", một bên "hôn", một bên "nhân".

Viết thêm tờ thứ nhì, mở cùng lúc, hai cụ cùng đứng bật dậy, siết chặt tay nhau cười ha hả, cất giọng sang sảng đồng ngâm:

- Dây tơ hồng, không xe, chẳng thắt.

- Nguyệt lão đây cũng chịu thua thôi!

Chè, mứt, hai cụ cứ tung bừng mời qua tiếp lại, hí hửng dốc bầu tâm sự:

- Mấy hôm trước nhức đầu ối là nhức đầu, nghĩ tới lúc gặp nhau để nói về chuyện con cái giữa hai nhà chúng ta, ngại hết sức, khó mở lời, đành ước rồi bội ước, chả còn mặt mũi nào nhìn nhau, cũng may chúng nó đã giúp hai ta, thoát khỏi nỗi rối ren này, thôi thì cũng đúng câu "traai khôn tìm vợ, gái khôn tìm chồng".

*

Nhìn Tần Vũ và Bạch Ngọc, đứng song song trước mặt, ông cụ xúc động run run:

- Ngày thành hôn của hai con, cha chỉ có hai chữ Hạnh Phúc trao tặng, cha mong rằng, hôm nay, ngày mai, mãi mãi, hiện tại, tương lai, các con luôn luôn nâng niu, giữ gìn, bảo vệ, một vật vô giá, có nó đời sống gia đình của hai con lúc nào cũng vui vẻ, êm ả, muốn có được, không dễ đâu, vì tiền bạc chả mua được, mà chính bản thân hai con, tự lo vun đắp, bồi dưỡng, cuộc sống lứa đôi nào ai tránh khỏi những lúc bất hòa, phải không các con, vợ chồng đâu kể hơn thua, người này bớt một chút, người kia nhường một tý, nhà cửa trong ấm ngoài êm. Sinh con, lo ăn, lo học, khôn lớn thành tài, dựng vợ, gả chồng, các con à, thật ra, những việc làm đó đâu gọi là bổn phận được, mà là tình thương, tình thương yêu mà cha mẹ dành cho con cái bao la bát ngát, vô bờ, vô bến, không chân trời cũng không địa giới, con vui, lòng hớn hở, con buồn, lòng ách ả, quên thân mình chỉ lo đùm bọc, bảo vệ đàn con, đạo làm cha mẹ thì người nào cũng cùng tâm trạng như nhau, nay mai các con sẽ thấu hiểu cái chân lý này, ta và mẹ các con, mấy chục năm, cùng nhau chung sức tạo dựng gia đình, điều hai ta cầu mong, chờ đợi, chính là ngày hôm nay, đón con dâu, phải không bà nhỉ.

Nghe chồng hỏi, bà gật đầu, nắm tay dâu, con, xúc cảm, mắt long lanh ngấn lệ, mừng con đã đạt nguyện ước, lấy được người mình yêu.

Cùng niềm vui với vợ, nhưng riêng ông, sung sướng, hài lòng, không sao tả xiết, bởi vì, từ bao lâu, ông vẫn ôm ấp trong lòng, muốn tìm cô gái, là người vô tình cứu mạng sống của ông trong cái ngày mưa gió đó, ngật một nỗi, tên tuổi, nhà cửa, không biết, giữa biển người rộng lớn, như mò kim đáy biển, chỉ còn một chút hy vọng, ông còn nhớ... giọng nói... và... ông đã tìm ra... không đúng, là con trai ông, Tần Vũ... đưa đến... chính là Bạch Ngọc...

Trời Phật thương, tính toán, xếp đặt dùm để ông vừa trả được ơn, lại có đứa con dâu toàn vẹn, cao hứng ông nâng ly rượu hồng:

- Cơ duyên... kỳ diệu... mi tới... ta giữ...